

mint katona és államférfi, hanem mint gazda és mint ember is példát, eszményképet állított nemzete elé. Nemcsak mintakatona és mintagazda ő, hanem mintaférfi is — végül, hogy összefoglaljam ezt a három fogalmat: — mintamagyar. Nincs ma már olyan magyar a világon, aki ne érezné magát hálásan és büszkén Horthy Miklós nagy családjá tagjának. A jószágos és bölcs, keménykezű, de melegszívű családfőt tiszteljük, szeretjük benne mindnyájan: az új Magyarország megeremtőjét.

ÁLOM AZ ENYEDI SÉTATÉRRŐL

*De szomorú a régi Sétatér!
Ősz van, szomorú őszöntúli ősz;
összenéznek a régi ismerős
juharfák — „lám, mindenki visszatér“.*

*Ihol a vén koldusszegelte tönk,
ihol a vén pad, mely sírkő vala;
ihol a Sétatér titkos alkonyata,
melybe ismét belemerülhetünk!*

*Minden itt van, mi örökkön örök
a Sétatérben — itt a Táncterem,
hol annyit suttogott a szerelem,
s nagy holdvilág indul a fák között.*

*De hol vannak a régi karikák,
a régi labdák hova tűntek el?
A régi baka vaj hol menetel?
ki itt ölelte este Rebekát?*

*Hol van a négy sétáló öregúr,
hol a tenger virág, a sok bogár;
hol van szegény Britt, legelső kutyam,
akit sintérnek adtak álnokul?*

*Hol van a sétatérvégi család:
két gyermek, két felnőtt és két öreg —?
Zokogjatok, zöldmohu sírkövek,
zokogjatok, fosztott fekete fák!*

*S bár hallgat és enyész a Sétatér,
lelkemben zsong ősrégi sejtelem:
maholnap, nagy tavaszi éjjelen,
meglássátok, mindenki visszatér!*

Jékely Zoltán